

TEATR POLONIA

(Sylwia Chutnik)

CWANIARY

Reżyseria: Agnieszka Glińska Adaptacja: Marta Konarzewska, Agnieszka Glińska

Obsada:

Małgorzata Biela
Elżbieta Kępińska
Irena Melcer
Weronika Nockowska
Anna Smołowik
Michał Meyer

PREMIERA:
24 lipca
2020

Scenografia i kostiumy: Monika Nyckowska
Kierownictwo muzyczne: Jan Emil Młynarski
Aranżacje: Warszawskie Combo Taneczne
Choreografia: Aneta Jankowska

Sylwia Chutnik

Cwaniary

Reżyseria:

Agnieszka Glińska

Adaptacja:

Marta Konarzewska, Agnieszka Glińska

Scenografia i kostiumy:

Monika Nyckowska

Asystentki ds. scenografii i kostiumów:

Wiktoria Grzybowska, Małgorzata Domańska

Kierownictwo muzyczne:

Jan Emil Młynarski

Aranżacje:

Warszawskie Combo Taneczne

Obsada:

Małgorzata Biela – Halina

Elżbieta Kępińska – Babcia

Irena Melcer – Celina

Weronika Nockowska – Bronka

Anna Smołowik – Stefa

Michał Meyer – Pan, Żul, Ksiądz, Dziennikarz, Kataryniarz, Psycholog Celebryta, Andrzej (mąż Stefy), GPS, Kossakowski, Komentator, Romek Tasak

Choreografia:

Aneta Jankowska

Przygotowanie wokalne:

Aldona Krasucka

Reżyseria światła i projekcje:

Franciszek Przybylski

Realizacja światła:

Waldemar Zatorski

Realizacja dźwięku:

Michał Cacko

Producentka wykonawcza:

Magdalena Kłosińska

Premiera: 24 lipca 2020

Agnieszka Glińska

Dziewczyński los

Cwaniary odwracają porządek, wywracają ten zastany podszewką do góry, brawurowo przenikają do wyobraźni, zarażają odwagą. Sylwia Chutnik napisała swoją powieść – lotrzykowską warszawską opowieść, podwórkową krwawą balladę – osiem lat temu i wyprzedziła czas. Stworzyła wywrotowe *herstory* – cztery kobiety, niczym komiksowe superbohaterki, wymierzają sprawiedliwość na ulicach Warszawy. Obrywają koleisie: za krzywe spojrzenie, lepkie ręce, za przemoc, za podłość, za zaśmiecanie miasta. Bronka, Halina, Celina i Stefa mają zasady i walczą w imię zasad. Walczą w imieniu wszystkich bitych i poniżanych kobiet, walczą z czyścicielami kamienic, ale przede wszystkim chcą pomścić swój dziewczynski los – tę porażającą wspólnotę kobiecego doświadczenia, doświadczenia wszystkich grzecznych dziewczynek, uczonych od małego wstydu i poczucia winy za krzywdy, które wyrządzili im inni.

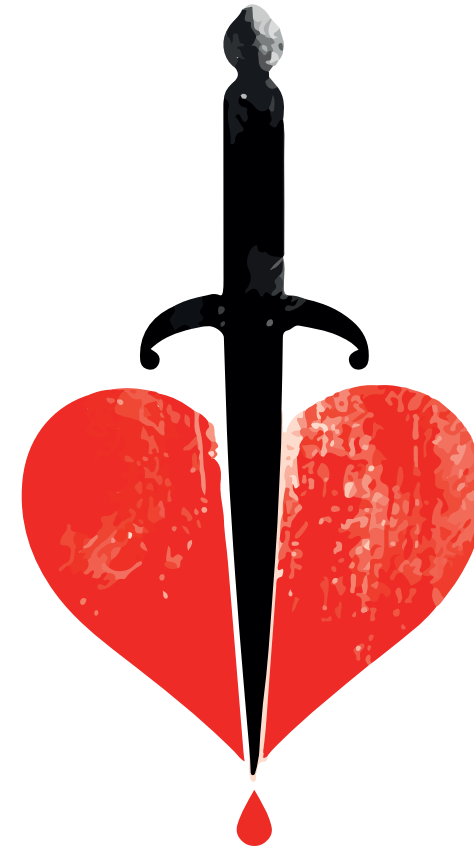
Warszawa jest kobietą. Ma twarz sanitariuszek i łączniczek z Powstania Warszawskiego, młodych bojowniczek

z warszawskiego getta. Ma twarz wszystkich bohaterek podwórkowych piosenek: Czarnej Mańki i Hanki, Celiny, Bronki.

Cztery dziewczuchy z kart powieści Sylwii Chutnik, korzystając z wiedzy i doświadczenia Babci, porywają się na akcję-gigant. Kanałami przedostają się do mieszkania dewelopera, który zajmuje się procederem przejmowania za bezcen starych warszawskich kamienic. Samowolka i bezprawie, pozbywanie się ludzi jak „wkładki mięsnej”, niszczenie tkanki miasta dla osobistych korzyści finansowych dzięki Cwaniarom osiąga wreszcie kres. Warszawa potrzebuje Cwaniar.

To nic, że przegrywają swoją walkę. Każdy kiedyś przegra, bo każdy w końcu umiera.

Cwaniary pokazują jak bardzo warto walczyć. O siebie, o swoją godność, o swoje miejsce, o prawo do decydowania o sobie, swoim ciele i swoim losie, o zasady, o przyzwoitość, a zwłaszcza o tych, którzy nie mogą lub nie umieją się obronić sami.

Marta Konarzewska

Koleżenią się, z Warszawą, na dwa pas!

„Koleżenisz się z Warszawą?” – zapytałam Sylwię Chutnik przy okazji akcji Warszawa Czyta w 2013 roku, której główną bohaterką była powieść *Cwaniary*. „Pewnie, ale status związku mamy: *to skomplikowane*” – odrzekła autorka. Jej bohaterki odpowiedziałyby tak samo. Superbohaterki – trzeba nadmienić. Halina, Celina, Bronka i Stefa zdążyły zaludnić czytelniczką wyobraźnię niczym „Supermen” czy „Wonderwomen” ze społecznym przesłaniem. Teraz z komiksowej minipowieści, jaką jest książka Chutnik, zawędrowały na teatralną scenę. Tu niczym Feniks zmienią się, przeobrażą, wyśpiewają swą nową wendetę na nowy sposób. I zatańczą. W scenografii, co niby cmentarna jest, a niby...

** Bez jedzenia i bez spania,
Byłe byłoby co pić,
Kiedy na harmonii Feluś zaiwania,
Trzeba tańczyć, trzeba żyć.*

Czy cmentarz to czy może salon? Salon piękności – a co!, każda ma prawo mścić się w profesjonalnie pomalowanych paznokciach.

*Zwano ją Czarną Mańką wśród ulicy (...)
Nęcił czar jakiś spod źrenicy, gdy przechodziła...*

Nie, wcale nie zawsze chodzą wszędzie razem, to nie papużki-nierozłączki. Jedna z apartamentowca na Mokotowie, druga znowu z dalekiej Pragi, ogrzewania nie ma nawet

centralnego. Wiadomo przecież, że w dwóch tak różnych dzielnicach nawet śmieci są różne. Cwaniary pokazują, jak skomplikowane i niecukierkowe jest siostrzeństwo, jak pod wspólną kobiecą mocą tłą się konflikty, jak energia psychiczna przeradza się w agresję, i że ta agresja nie od razu jest wspólna. Niesamowite, co potrafi połączyć kobiety, które w obojętnych okolicznościach nawet się nie lubią (lub nie lubiły za życia).

*Już księżyc lewym okiem mruga,
Mruga latarnia jedna, druga...*

Pewne sprawy lepiej rozumie się po śmierci.

Halina jest w ciąży. Jej Antek się bił, aż go zabili, i co teraz robić? Snuć się i płakać? Zalepić się pańską skórka, smakołykiem domowym-cmentarnym? „Nie, my tu w Warszawie działamy inaczej” – pisał Leopold Tyrmand. „Ach, te cmentarze warszawskie” – wdychałby ten nieutrudzony bard stolicy – tu nie skończyły się czasy niezapomnianych krzywd, blizn na zawsze otwartych, nie. Halina nie zapomina ze łzą skruchy w oku. To chyba najbardziej dziwi/zachwyca w *Cwaniarach* – powaga/niekoturkowość, szaconek dla tradycji, wpisany w tekst w nietradycyjny sposób.

*Z szaconkiem, bo się może skończy źle,
Gdy na Gnojnej bawimy się.*

I na dwa obrót.

„Jestem chyba ładna?”

Stefa jest kosmetyczką, powierniczką kobiecych problemów i sekretów. Lubi wyglądać ładnie. Jej mąż też lubi, kiedy Stefa wygląda, ale cóż...

*Raz ją poklepie, raz ją pobije
i chwalić Boga, jakoś się żyje.*

Boks i botoks – jak to się mówi – *nie takie* rzeczy. Według szacunków ponad 700 tysięcy (do miliona) kobiet w Polsce pada ofiarą przemocy domowej. Zgłoszeń na policję, czyli założonych niebieskich kart – przypada na ten milion 74 tysiące. Zatem Stefa także ma nóż. Głęboko w szufladzie, obok wacików i buteleczek z kwasem hialuronowym. Podobno u kobiet poddanych stałej przemocy realny strach miesza się z irracjonalnym lękiem. Ich myśli są czarne. Przyszłość czarna. Nigdy nie osadzą się w pozytywnym scenariuszu. Tymczasem „lubie pozwalać na zemstę ludziom, którzy zwykle są w kinie pokazywani jako ofiary” – odpowiada na to Quentin Tarantino. Zemsta wchodzi w jego filmach w miejsce lęku, i o *Cwaniarach*, to pewne, powiedzieć można to samo.

Dwa, trzy, cztery, i...

*tańczmy na dwa pas.
Nasze tango andrusowskie!*

Niewielu pamięta, że tango ma swoje początki w walce na noże.

*Siema Halina, no siema Celina, no chodź,
opowiem ci, co u mnie.*

I na trzy obrót.

I jeszcze raz.

Siema Halina, no siema Celina, no chodź...

I na trzy – noc.

*Latarnie ciemno świecą,
smętnie gwiazdże nocny stróż...*

Na raz, na dwa, na trzy?

I znów dzień.

*Eej, ale ja jestem chyba zakochana. Oto Celina – bo tak też bywa, że się cwaniara czasem zakocha. I czasem w tym samym chłopaku, co koleżanka i co wtedy? „Muszę być trochę jak Mia, bezkompromisowa nastolatka z filmu *Fishtank* Andrei Arnold” – mówi Celina. Być twarda i ostra. Koleżance rzucić kamieniem w okno, zmiażdżyć nos. Zasada numer jeden... Ale, ale. *Dość tych obrazów, pchających się namolnie pod powieki.* Inne zasady obowiązują za życia, inne za śmierci.*

Harmonia z cicha na trzy-czwarte...

Na cztery jest Bronka.

Bronka ma swoją walkę najtrudniejszą, bo krótką. Kasa? – jest. Uroda – dobre sobie, kiedy można wstrzyknąć te wszystkie rzeczy pod skórę. Zdrowie? No właśnie, co z tego że masz mieszkanie na 100 metrów, kiedy biegiesz korytarzami, białymi korytarzami, mijasz pokoje z kanapami miękkimi, plazmami bez sensu, po to tylko, żeby... No, takich ministrów zdrowia nikomu nikt nie zazdrości.

Warszawo ma...

Możemy spekulować: Halina nie ma dobrego kontaktu z mamą. To silnie obecny topos w literaturze kobiecej lat dziewięćdziesiątych/wczesnych dwutysięcznych: matka PRL-owska, chłodna, zapracowana, a Babcia fajna i żywa, umorusana w mące. Kojarzy się z ciałem, kuchnią, zapachem pierogów. Pisała o tym Agnieszka Mroziak w *Akuszerkach transformacji*. Halina – jak na przykład Dominika z *Piaskowej góry* Joanny Bator – świetny przepływ ma z babcią. I tu – jak wszystko w *Cwaniarach* – dzieje się po warszawsku. Dla każdej z nich Warszawa to inna śmierć, inna odbudowa, i każda w tej śmierci/odbudowie uczestniczy. W ten sposób *Cwaniary* rozpoznają specyfikę tkanki polskiej stolicy – tu nic nie ginie, wszystko się tylko przemieszcza.

Babcia pamięta, jak w bluzce w kwiatki, w sukience, rajstopkach... i jak się było narażoną na spojrzania. Wrzaski, ręce...

*Harmonia z cicha na trzy-czwarte lka,
Ferajna tańczy, ja nie tańczę.*

Nic nie ginie, wszystko się w tańcu przemieszcza. Złe się ciągle wydarza, a życie dziewczyny toczy się dalej –

– *no to się mszczę!*

Wendeta to zawsze był główny temat *Cwaniar*. Czy to w komiksie, czy to w piosence. Zemsta za miasto, zemsta za krzywdy, zemsta za ból, ten własny i ten zbiorowy, lokatorski. Ale nawet ten zbiorowy jest niczym własny, bo *Pani Zemsta* to bardzo indywidualna sprawa. I właśnie, jak u wspomnianego Tarantino, zawsze jest słuszna, zawsze jest krwawa. Gdy chodzi o słuszny cel, nie ma przebaczenia. Chutnik zaproponowała kontrowersyjne na gruncie feministycznym podejście do przemocy. I tym wygrała. Bo to podejście rymuje się z warszawskim mitem. Tutaj w Warszawie inaczej jest niż w Ameryce, „tutaj gra od początku jest ściemniona” – mówiła pisarka. Tu nigdy nie skończyło się Powstanie, na różne sposoby, ale wciąż, w rytm tej samej mitologii, trwa. A być powstanką, to być romantyczną. *Cwaniary* zatem to dziarskie romantyczki. Nabierają się na wielką walkę o miasto: poświęcenie, ofiary, a na końcu... A co jeśli koniec jest właśnie początkiem?

W rozwirowanym, nieciągłym walcu i tangu czas nie idzie do przodu, lecz wciąż zawija i wciąż w korowód.

*Jak pić to pić do dnia
a harmonia bez przerwy niech gra
jak pić to pić...*

W ten taniec, taniec w rytmach ballady podwórkowej wciągnięta została i *Hanka* Stanisława Grzesiuka, i idea #metoo, i nasze własne domowe historie, i przyjaźń dziewczyńska, i lu!, na dwa pas.

Pisze się o tym trudno, ale na scenie wszystko jest możliwe. Bo z dziewczynami.

a harmonia bez przerwy –

Nic się nie kończy, życie, śmierć, wszystko się tylko przemieszcza.

I może tylko na koniec ważne pytanie: warto przypomnieć o sile i znaczeniu tytułu: dlaczego właśnie *Cwaniary*? (Czy Sylwia Chutnik nie powinna dostać jakiejś nagrody

za wprowadzenie do słownika tego terminu? Co tam „jesieniara”, kiedy „cwaniara” od dawna już rządzi!). *Cwaniak warszawski* – kto go nie zna, nie kocha: a to balladę zanuci, kieliszek chwyci, a to pannę w walczyku lub tangu. I poobraca, jak między zębami obraca się zapałkę.

Najpierw wódeczka, potem usteczka...

W kaszkiecie na bakier, nie mówi się nawet na to czapka, mówi się oprychówka. Stanisław Grzesiuk wspaniale z przytupem zapisał urok cwaniaka, potem zrobił to Tyrmand. A tu nagle panna Mania, panna Hania wpadają w ciemność białych latarni ulicznych, mają swoje krzywdy do pozalutowania:

*Skradł jej calusa, ona mu zegarek.
I fajno jest.*

I równo jest.

Marta Konarzewska – scenarzystka, polonistka, autorka tekstów różnych gatunków i form. Dramaturżka i współautorka spektaklu *Cwaniary*. Z Agnieszką Glińską współpracowała także przy *Pannach z Wilka* w Narodowym Starym Teatrze w Krakowie

* Fragmenty tekstów starych piosenek warszawskich

Halina – Małgorzata Biela

Małgorzata Biela

Aktorka. Absolwentka Państwowej Wyższej Szkoły Teatralnej im. Ludwika Solskiego w Krakowie (2017). Wyróżniona główną nagrodą aktorską za rolę Haliny/Moniki w spektaklu dyplomowym *Między nami dobrze jest* w reż. Agnieszki Glińskiej na 34. Festiwalu Szkół Teatralnych w Łodzi. Współpracowała z wieloma teatrami i instytucjami kultury, m.in. z Narodowym Starym Teatrem im. Heleny Modrzejewskiej w Krakowie (*Głód*, reż. Aneta Groszyńska, 2016), z CSW Zamek Ujazdowski w Warszawie (*Arcytrudno dojechać na Bródno*,

reż. Cezary Tomaszewski, 2018), z Komuna// Warszawa (*Teoria smutnego chłopca*, reż. Cezary Tomaszewski, 2018; *Manat. Romans podwodny*, reż. Klaudia Hartung-Wójciak, 2019), z Nowym Teatrem w Warszawie (*Jezus*, reż. Jędrzej Piaskowski, 2019; *Matka Joanna od Aniołów*, reż. Jan Klata, 2019), oraz ostatnio z TR Warszawa (*Wracać wciąż do domu*, reż. Magda Szpecht, 2020) oraz Teatrem Ochoty w Warszawie (*Solaris. Wspomnienie z przyszłości*, reż. Klaudia Hartung-Wójciak, 2020).

Babcia – Elżbieta Kępińska

Elżbieta Kępińska

Aktorka teatralna i filmowa. Ukończyła Wydział Aktorski warszawskiej Państwowej Wyższej Szkoły Teatralnej im. Aleksandra Zelwerowicza. Po dyplomie Zygmunt Hübner zaangażował ją do prowadzonego przez siebie Teatru Wybrzeże. Tam zadebiutowała w roli Jo w przedstawieniu Konrada Swinarskiego *Smak miodu* (1959), później zagrała jeszcze m.in. w *Hamlecie* w reż. Andrzeja Wajdy (1960) i *Nosorożcu* w reż. Zygmunta Hübnera (1960). Potem trafiła do warszawskiego Teatru Ateneum im. Stefana Jaracza, gdzie stworzyła kreacje m.in. w *Dwojgu na huśtawce* w reż. Andrzeja Wajdy (1960), *Lekcji i Łysej śpiewaczce* w reż. Wandy Laskowskiej (1966), *Pokojówkach* w reż. Henryka Baranowskiego (1966), *Wujaszku Wani* Kazimierza Dejmka (1968), *Biesach* Janusza Warmińskiego (1971), *Szewcach* Macieja Prusa (1971) oraz *Bloomusalem* Jerzego Grzegorzewskiego (1974).

W latach 1974-2013 aktorka warszawskiego Teatru Powszechnego, w którym stworzyła liczne kreacje, m.in. w *Sprawie Dantona* w reż. Andrzeja Wajdy (1975), *Upadku* (1982) oraz *Wrogach* (1984) w reż. Zygmunta Hübnera, *Ferdydurke* w reż. Waldemara Śmigasiewicza (1993), *Ożenku* w reż. Andrzeja Domalika

(1995), *Czwartej siostrze* w reż. Władysława Kowalskiego (1999), *Dniu Walentego* w reż. Iwony Kempy (2005), *Salamandrze* w reż. Adama Guzińskiego (2010), *Albośmy to jacy, tacy* (2007) i *Nieskończonej historii* (2012) w reż. Piotra Cieplaka. W Teatrze Polonia zagrała w *Zbrodni z premedytacją* w reż. Izabelli Cywińskiej (2012).

Zagrała również w wielu filmach, m.in. w *Samsonie* w reż. Andrzeja Wajdy (1961), *Późnym popołudniu* w reż. Aleksandra Ścibora-Rylskiego (1964), *Zobaczmy się w niedzielę* w reż. Stanisława Lenartowicza (1960), *Rozwodów nie będzie* w reż. Jerzego Stefana Stawińskiego (1964), *Dotknięciu nocy* w reż. Stanisława Barei (1961), *Grzechu Antoniego Grudy* w reż. Jerzego Sztwiertni (1975) czy *Cichej nocy* w reż. Piotra Domalewskiego (2017). Stworzyła też wiele ról w Teatrze Telewizji – pod kierunkiem Jerzego Kreczmara, Ludwika René, Tomasza Zygadły, Michała Kwiecińskiego, Agnieszki Glińskiej, Janusza Zaorskiego, Zbigniewa Zapasiewicza, Jana Englerta czy Olgi Lipińskiej. Dużą popularność przyniosła jej rola Franki w *Dziewczętach z Nowolipek*, spektaklu telewizyjnym w reż. Stanisława Wohla (1970).

Celina – Irena Melcer

Irena Melcer

Aktorka. Absolwentka Akademii Teatralnej im. Aleksandra Zelwerowicza w Warszawie. W teatrze współpracowała m.in. z Agatą Dudą-Gracz, Anną Smolar, Krystyną Jandą, Michałem Walczakiem, Wojciechem Kościelniakiem. Zagrała również w filmach cenionych reżyserów: *Powidoki* w reż. Andrzeja Wajdy (2016), *Wszystko gra* w reż. Agnieszki Glińskiej

(2016), *Kamienie na szaniec* w reż. Roberta Glińskiego (2014) czy *Serce, serduszko* w reż. Jana Jakuba Kolskiego (2014). Laureatka Grand Prix oraz Nagrody Dziennikarzy na 35. Przeglądzie Piosenki Aktorskiej we Wrocławiu (2014) i Drugiej Nagrody oraz Nagrody Publiczności na 22. „Rock & Chanson Festival” w Kolonii.

Bronka – Weronika Nockowska

Weronika Nockowska

Aktorka i improwizatorka. Absolwentka Akademii Teatralnej im. Aleksandra Zelwerowicza w Warszawie. Laureatka I nagrody za najlepszą rolę żeńską oraz Nagrody Radia Łódź dla najlepszej aktorki na XXVIII Festiwalu Szkół Teatralnych w Łodzi (2010).

Od 2010 do 2016 roku była aktorką Teatru Współczesnego w Warszawie, gdzie zagrała m.in. Juliasiewiczową w *Moralności pani Dulskiej* w reż. Agnieszki Glińskiej (2011), Christine w *Najdroższym* w reż. Wojciecha Adamczyka (2013) i Dianę w *Niepoprawnych (Fantazym)* w reż. Macieja Englerta (2015).

Występuje w Teatrze WARSawy w *Sonacie jesiennej* Ingmara Bergmana w reż. Kuby Kowalskiego (2018), a w Teatrze Polonia w *Związku otwartym* Franki Rame i Dario Fo w reż. Krystyny Jandy i Marii Seweryn (2012). Grała w Teatrze Polskim w Poznaniu w *Mizantropie* Julii Holewińskiej i Kuby Kowalskiego w reż. Kuby Kowalskiego (2014).

Zagrała również w *Annie Kareninie* Helen Edmundson w reż. Pawła Szkotaka w Teatrze Studio (2012).

Związana z Klubem Komedii, gdzie występuje m.in. w serii *Fabularny przewodnik po...* Michała Sufina i Błażeja Staryszaka w reż. Michała Sufina i Anety Groszyńskiej i w spektaklach improwizowanych, m.in. w *Musicalu improwizowanym, Miłości na ASAP-ie*.

Zagrała w kilku spektaklach Teatru Telewizji, m.in. w *Rosyjskich konfiturach* Ludmiły Ulickiej w reż. Krystyny Jandy (2011), *Trzech siostrach* w reż. Agnieszki Glińskiej (2012) i *Człowieku, który zatrzymał Rosję* w reż. Tomasza Drozdowicza (2018).

Pracuje również jako aktorka dubbingowa, radiowa i serialowa. Jest głosem wielu audiobooków, czytała m.in. *Córki Wawelu* Anny Brzezińskiej oraz *Zakonnice odchodzą po cichu* i *Dzieci księży* Marty Abramowicz.

Stefa – Anna Smołowik

Anna Smołowik

Aktorka teatralna i filmowa. Absolwentka Akademii Teatralnej im. Aleksandra Zelwerowicza w Warszawie. Zadebiutowała rolą w spektaklu *Kompleks Portnoya* w Teatrze Konsekwentnym (2010), za którą została nagrodzona Feliksem Warszawskim. Występuje m.in. w Teatrze Studio, Teatrze WARSawy, Teatrze Narodowym, Teatrze Dramatycznym, Teatrze Powszechnym, Teatrze Ateneum i Teatrze Soho. W 2013 roku otrzymała główną nagrodę aktorską na 53. Kaliskich Spotkaniach Teatralnych za rolę Katarzyny Earnshaw w *Wichrowych Wzgórzach* w reż. Kuby Kowalskiego z Teatru Studio im. Stanisława Ignacego Witkiewicza w Warszawie. W 2015 roku nagrodzona przez Program III Polskiego Radia „Talentem Trójki”

w kategorii „teatr” za „żywiłość i dojrzałość; za grę i autentyczność; za umiejętność posługiwania się różnymi konwencjami scenicznymi i nawiązywania żywego kontaktu z publicznością”.

W 2019 roku zagrała w spektaklu *8 kobiet* w reż. Adama Sajnuka w Och-Teatrze.

W filmie debiutowała rolą w *Prostej historii o morderstwie* w reż. Arkadiusza Jakubika (2016). Jest półfinalistką konkursu scenariuszowego New Voices Lab Festiwalu w Sundance. W 2018 za rolę w filmie *Juliusz* w reż. Aleksandra Pietrzaka otrzymała Nagrodę dla Młodego Talentu im. Piotra Łazarkiewicza na Polish Film Festival w Los Angeles.

Pan, Żul, Ksiądz, Dziennikarz, Kataryniarz, Psycholog Celebryta, Andrzej (mąż Stefy), GPS, Kossakowski, Komentator, Romek Tasak – Michał Meyer

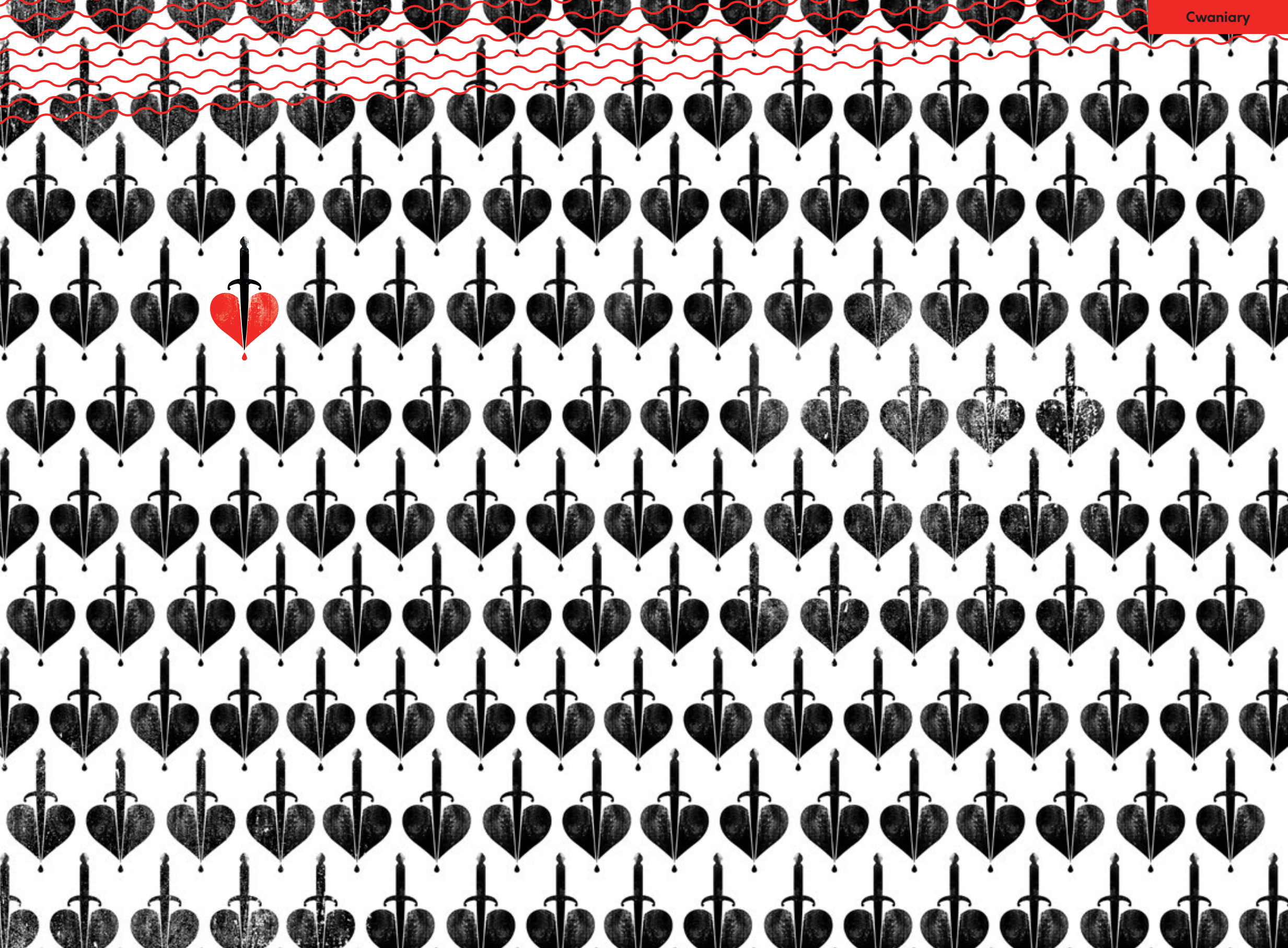
Michał Meyer

Aktor teatralny, filmowy i telewizyjny. Absolwent Państwowej Wyższej Szkoły Teatralnej im. Ludwika Solskiego w Krakowie. W latach 2008-2009 związany z Teatrem Powszechnym im. Jana Kochanowskiego w Radomiu, od 2012 z Krakowskim Teatrem Scena STU, gdzie współpracował przy spektaklach *Hamlet* oraz *Wędrowanie według Stanisława Wyspiańskiego: Wesele, Wyzwolenie, Akropolis* – oba w reż. Krzysztofa Jasińskiego. Występuje na deskach warszawskiego Klubu Komediiowego.

Zagrał w takich filmach, jak *Miasto 44* (reż. Jan Komasa, 2014), *Wałęsa. Człowiek z nadziei* (reż. Andrzej Wajda, 2013), *Być jak Kazimierz Deyna* (reż. Anna Wierczur-Bluszcz, 2012),

Sługi Boże (reż. Mariusz Gawryś, 2016), *Amok* (reż. Kasia Adamik, 2017).

W telewizji debiutował rolą Antka w serialu *Czas honoru*. Występował w wielu telewizyjnych produkcjach, m.in. w serialach *Singielka*, *Przyjaciółki* oraz – ostatnio w jednej z głównych ról – w *Zakochanych po uszy*. W programie *Szymon Majewski Show* był jednym z parodystów w cyklu *Rozmowy w tłoku*. Wcielał się m.in. w Kubę Wojewódzkiego, Tomasza Kammela, Colina Farrella czy Kamila Durczoka. Był także jednym z uczestników opartego na improwizacyjnych grach programu *I kto to mówi* – polskiej wersji kultowego formatu *Whose line is it anyway* oraz członkiem zespołu *Saturday Night Live Polska*.

Sylwia Chutnik

Pisarka, publicystka, działaczka społeczna, promotorka czytelnictwa, warszawska cwaniara. Doktorka nauk humanistycznych. Z wykształcenia kulturoznawczyni, absolwentka Gender Studies na UW. Członkini Związku Literatów Polskich i Stowarzyszenia Unia Literacka. Kuratorka festiwalu i inicjatyw literackich (Międzynarodowy Festiwal Literacki Apostrof, Kawiarnia Literacka OFF Festival, dyskusje i spotkania autorskie). Była wykładowczynią w Instytucie Kultury Polskiej UW oraz w szkole pisania Maszyna do Pisania. Felietonistka „Polityki”, „Pani”, „Wysokich Obcasów”, „Gazety Stołecznej” i wielu portali internetowych. Współprowadziła programy literackie *Cappuccino z książką* i *Zapomniani – odzyskani* w TVP Kultura oraz *Bartóg literacki*. Jej teksty ukazały się w wielu katalogach do wystaw sztuki współczesnej i programach teatralnych (m.in. Teatru Wielkiego – Opery Narodowej, Galerii Bunkier Sztuki, Muzeum Nobla w Sztokholmie).

Publikuje gościnnie na łamach prasy polskiej i zagranicznej. Jej teksty naukowe znalazły się w ponad dwudziestu opracowaniach i książkach zbiorowych. Stypendystka Homines Urbani (2008), Instytutu Books from Lithuania (2009), Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego (2010), m.st. Warszawy (2010), Instytutu Goethego (2010).

Teksty jej autorstwa miały swoje inscenizacje na różnych scenach teatralnych, m.in. *Kieszonkowy atlas kobiet* (Teatr Powszechny im. Zygmunta Hübnera, Warszawa 2009), *Aleksandra. Rzecz o Piłsudskim* (Teatr Dramatyczny im. Jerzego Szaniawskiego, Wałbrzych 2011), *Murano* (Teatr Dramatyczny im. Gustawa Hołoubka, Warszawa 2012).

Laureatka nagród literackich i społecznych. Zasiada w Kapitulie Nagrody im. Olgi Rok, Kapitulie Obywatelskiej Naukowych Nagród „Polityki” oraz w Radzie Funduszu Feministycznego.

Agnieszka Glińska

Aktorka i reżyserka spektakli teatralnych i telewizyjnych. Absolwentka Wydziału Aktorskiego oraz Wydziału Reżyserii Państwowej Wyższej Szkoły Teatralnej im. Aleksandra Zelwerowicza w Warszawie. W latach 2012–2015 dyrektorka Teatru Studio im. Stanisława Ignacego Witkiewicza w Warszawie. W swojej bogatej karierze związana była m.in. z Teatrem Powszechnym im. Zygmunta Hübnera w Warszawie, Teatrem Dramatycznym w Warszawie, Teatrem Współczesnym w Warszawie, Teatrem Ateneum im. Stefana Jaracza w Warszawie, Teatrem Narodowym w Warszawie, Starym Teatrem im. Heleny Modrzejewskiej w Krakowie czy Teatrem Wielkim – Operą Narodową w Warszawie.

Wyreżyserowała ponad 60 spektakli teatralnych, w tym: *Korowód* Arthura Schnitzlera (Teatr Ateneum w Warszawie, 1997), *Trzy siostry* Antona Czechowa (Teatr Powszechny w Warszawie, 2006), *Kaleka z Inishmaan* Martina McDonagha (Teatr Powszechny w Warszawie, 1999), *Wiśniowy sad* Antona Czechowa (Akademia Teatralna w Warszawie, 2003), *Mewa* Antona Czechowa (Teatr Narodowy w Warszawie, 2010), *Iwona, księżniczka Burgunda* Witolda Gombrowicza (Teatr Narodowy w Warszawie, 2014), *Lekkomyślna siostra* Włodzimierza Perzyńskiego (Teatr Narodowy w Warszawie, 2009), *Pożegnania* Stanisława Dygata (Teatr Narodowy w Warszawie, 2012) oraz *Panny*

z *Wilka* Jarosława Iwaszkiewicza (Narodowy Stary Teatr w Krakowie, 2019). W Teatrze TV zrealizowała 30 spektakli, zarówno tekstów klasycznych (Henryk Ibsen, Anton Czechow), jak i opartych na literaturze współczesnej (Dorota Masłowska, Iwan Wyrpajew). Ponadto wyreżyserowała serial HBO *Bez tajemnic*.

Wielokrotnie nagradzana. W 1999 roku otrzymała Paszport „Polityki” w kategorii „Teatr”. W 2003 roku otrzymała Grand Prix za reżyserię spektaklu *Czwarta siostra* na Krajowym Festiwalu Teatru Polskiego Radia i Teatru TV „Dwa teatry”. W 2011 roku została uhonorowana Brązowym Medalem Gloria Artis, a także Nagrodą im. Tadeusza Boya-Żeleńskiego za wybitne osiągnięcia reżyserskie ze szczególnym uwzględnieniem inscenizacji sztuk Antona Czechowa na deskach Teatru Współczesnego i Narodowego. Wyróżnia ją ambitny, oparty na literaturze teatr psychologiczny, w którym ze szczególną uważnością i ciekawością przygląda się człowiekowi.

Jest doktorką nauk teatralnych. Od ponad dwudziestu lat uczy młode pokolenia przyszłych aktorów. W 2012 roku zaczęła wykładać w Akademii Sztuk Teatralnych im. Stanisława Wyspiańskiego w Krakowie. Wcześniej, w latach 1999–2012, prowadziła zajęcia w Akademii Teatralnej im. Aleksandra Zelwerowicza w Warszawie. Ceniona za rolę w serialu *Artyści* Moniki Strzępki oraz w nominowanym do Oscara filmie *Katyni* Andrzeja Wajdy.

Marta Konarzewska

Scenarzystka filmowa i teatralna, polonistka i redaktorka literacka, autorka tekstów różnych gatunków i form. Skończyła polonistykę na Uniwersytecie Łódzkim i Gender Studies na Uniwersytecie Warszawskim. W ramach studiów doktoranckich zajmowała się polską literaturą feministyczną.

Autorka (razem z Piotrem Pacewiczem) książki *Zakazane miłości. Seksualność i inne tabu* (2011), a także scenariusza wielokrotnie nagradzanego filmu *Nina* (2018) w reż. Olgi Chajdas (m.in. główna nagroda w konkursie VPRO Big Screen podczas 47. Międzynarodowego Festiwalu Filmowego w Rotterdamie i Złoty Pazur Festiwalu Filmów Fabularnych w Gdyni). Laureatka prestiżowego konkursu Script Pro 2018 (za scenariusz filmu *Wlast*). W teatrze pracuje głównie z Agnieszką Glińską. Na scenie Narodowego Teatru Starego im. Heleny Modrzejewskiej w Krakowie można oglądać *Panny z Wilka* w ich wspólnej adaptacji (2019). Była współtwórczynią i wicenaczelną redaktor magazynu „Furia”.

Monika Nyckowska

Scenografka, autorka kostiumów i architektka. Absolwentka Królewskiej Akademii Sztuk Pięknych w Antwerpii – jej dyplomowa kolekcja kostiumów otrzymała wyróżnienie oraz nominację do nagrody Hugona Roelandta. Skończyła studia na Wydziale Scenografii Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie i Wydziale Architektury Politechniki Warszawskiej.

Za dyplomowy projekt scenografii i kostiumów do *Wiśniowego sadu* Antona Czechowa w reż. Agnieszki Glińskiej otrzymała Nagrodę im. Jerzego Moskala (2013). Studiowała również na kierunku scenografia w École Nationale Supérieure d'Architecture de Paris-La Villette. Jest absolwentką Gender Studies PAN.

Autorka scenografii i kostiumów, m.in. do spektakli: *Efekt* Lucy Prebble (2015), *Widok z mostu* Henry'ego Millera (2018), *Panny z Wilka* Jarosława Iwaszkiewicza (2019) w reż. Agnieszki Glińskiej, *In Treatment* w reż. Łukasza Lewandowskiego (2014), *Po co psuć i tak już złą atmosferę* Krzysztofa Szekalskiego w reż. Aleksandry Jakubczak (2015) i *Punkt Zero: Łaskawe* na podstawie Jonathana Littella (2016), *Św. Idiota* Fiodora Dostojewskiego (2017) oraz

W oczach Zachodu Josepha Conrada (2018) w reż. Janusza Opryńskiego. Współtworzyła kostiumy do *Barocco* Anny Godowskiej (2014), współpracowała przy performansie Weroniki Pelczyńskiej *Polowanie* (2017), przy spektaklach *#jaś #i #małgosia* (2015) oraz *KIM* Michała Szymaniaka (2016), wyreżyserowanych przez Elżbietę Deptę w ramach Terenu TR. Zaprojektowała kostiumy do spektaklu Teatru Telewizji *Fryderyk* reżyserowanego przez Agnieszkę Lipiec-Wróblewską (2018).

Jest autorką scenografii do gali finałowej Przeglądu Piosenki Aktorskiej *Mile Panie i Panowie bardzo mili*, poświęconej twórczości Wojciecha Młynarskiego oraz opery *Halka wileńska* w Teatrze Wielkim – Operze Narodowej (2019), obu w reżyserii Agnieszki Glińskiej. Pracowała jako drugi scenograf przy produkcjach filmów pełnometrażowych i teatrów telewizji. Pracowała w Troubleyn/Jan Fabre w Antwerpii przy kostiumach do spektaklu *Belgian rules/Belgium rules* w reżyserii Jana Fabre'a. Brała udział w wystawie podczas II Festiwalu Nowej Scenografii w Centrum Scenografii Polskiej w Muzeum Śląskim oraz w wystawie *Capita M* w Antwerpii.

Jan Emil Młynarski

Kompozytor, wokalista, multiinstrumentalista – ze szczególnym uwzględnieniem gry na perkusji. W czasach podstawówki grał punk rocka, zaś profesjonalną karierę rozpoczął jako sideman w zespole Kayah. W 2000 roku z klawiszowcem Michałem „Foxem” Królem stworzył jazzowo-elektroniczny 15 Minut Projekt, z którym nagrał dwa albumy. W tym samym czasie dołączył do zespołu Baaba. Studiował w katowickiej Akademii Muzycznej im. Karola Szymanowskiego oraz w Drummers Collective w Nowym Jorku, jednej z najlepszych, ale też najbardziej wymagających szkół perkusyjnych na świecie. Po powrocie do Polski grał we wrocławskim zespole Ōszibarack, zaś od 2009 roku w Warszawskim Combo Tanecznym, z którym nagrał m.in. płytę z piosenkami Stanisława Grzesiuka. Równolegle powstał projekt Młynarski Plays Młynarski (z udziałem m.in. Gaby Kulki), będący efektem rozmów radiowych, jakie Jan Młynarski prowadził ze swoim ojcem Wojciechem. Przewodnią ideą artystyczną tego przedsięwzięcia był powrót do bliskich Młynarskiemu seniorowi klimatów muzycznych z lat 60. i 70. ubiegłego wieku. Wspólnie z Marcinem Maseckim założył także Jazz Band Młynarski-Masecki, który inspirował się brzmieniem jazzowej, dancinowo-kabaretowej przedwojennej Warszawy i jej przebojami. W 2017 roku zespół wydał album *Noc w wielkim mieście*, w kolejnym roku ukazał się album ansambli Młynarski-Masecki Jazz Camerata Varsoviensis *Fogg – pieśniarz Warszawy* z piosenkami śpiewanymi kiedyś przez Mieczysława Fogga.

Franciszek Przybylski

Student na Wydziale Sztuki Operatorskiej w Państwowej Wyższej Szkole Filmowej, Telewizyjnej i Teatralnej im. Leona Schillera w Łodzi. Autor zdjęć, montażysta i reżyser projekcji video do spektakli takich jak: *UFO. Kontakt* Iwana Wyrpajewa (Państwowa Wyższa Szkoła Teatralna w Krakowie, 2012), *Jak zostałam wiedźmą* Doroty Masłowskiej w reż. Agnieszki Glińskiej (Teatr Studio w Warszawie, 2014), *Efekt* Lucy Prebble

w reż. Agnieszki Glińskiej (Teatr Studio w Warszawie, 2015; Akademia Sztuk Teatralnych im. Stanisława Wyspiańskiego w Krakowie, 2017), *Panny z Wilka* wg Jarosława Iwaszkiewicza w reż. Agnieszki Glińskiej (Narodowy Stary Teatr im. Heleny Modrzejewskiej w Krakowie, 2019), *Halka (wileńska)* Stanisława Moniuszki w reż. Agnieszki Glińskiej (Teatr Wielki – Opera Narodowa w Warszawie, 2019).

Warszawskie Combo Taneczne

Zespół powstał w 2009 roku. W jego skład wchodzi: Jan Emil Młynarski (śpiew/gitara/bandżola/tamburyno/Unitra Rytm-16), Piotr Zabrodzki (śpiew/banjo/bandżola/melodika), Lesław Matecki (mandolina/gitara Dobro/banjo), Anna Bojara (pila), Mateusz Waśkiewicz (gitara), Tomasz Duda (baryton sax/klarnet), Wojtek Traczyk (kontrabas). Za powstanie grupy odpowiedzialny jest Jan Emil Młynarski. Wraz z przyjaciółmi powołał do życia zespół, kierując się miłością, pasją i poczuciem obowiązku wobec tradycji, w jakiej się wychował. Szlify Warszawskie Combo Taneczne zdobywało, grając na podwórkach Mokotowa, Pragi, Śródmieścia

i w warszawskich lokalach. Repertuar zespołu to w przeważającej mierze piosenki przedwojenne, które osiemdziesiąt i więcej lat temu bawiły i wzruszały publiczność na rewiach, dansingach, a także na stołecznych ulicach i podwórkach. W 2014 roku ukazał się debiutancki album Combo – *Przyznaj się*, na którym znajdują się przedwojenne piosenki, głównie do słów Andrzeja Własta, wielkiego tekściarza. Premiera drugiej płyty *Dancing, salon, ulica* odbyła się w 2016 roku. Z kolei wiosną 2018 roku, w stulecie urodzin Stanisława Grzesiuka, wydano album *Sto lat Panie Staśku!*, zawierający utwory wykonywane przez Grzesiuka.

Aneta Jankowska

Choreografka i tancerka, pedagog tańca. Absolwentka specjalności choreografia i techniki tańca Akademii Muzycznej i techniki tańca Akademii Muzycznej im. Grażyny i Kiejstuta Bacewiczów w Łodzi oraz Państwowego Pomaturalnego Studium Kształcenia Animatorów Kultury w Kaliszu na kierunku taniec współczesny, gdzie tańczyła w grupie Studnia.

Zajmuje się szeroko rozumianą improwizacją oraz performansem. Uczestniczka coachingów Sławka Krawczyńskiego i Anny Godowskiej poświęconych pracy w procesie ze śniącym ciałem. Ukończyła program *60 dni improwizacji* z Davidem Zambrano.

Aktorka w spektaklach *Judasz. Laboratorium Epifanii* oraz *Syrenarium* w reżyserii Katarzyny Minkowskiej. Tancerka w spektaklach improwizowanych z muzyką na żywo m.in. w czasie cyklicznych spotkań Free The Dance w Krakowie, organizowanych przez Małgorzatę Haduch. Performerka w projekcie Site Specific Performance – *Debris Afloat* w choreografii i zamyśle Paraskevas Terezakis. Uczestniczka laboratorium Anny Godowskiej *Cialo-Medium*. Tancerka w spektaklach improwizowanych: *Nius* w reż. Krzysztofa Skolimowskiego (Teatr Vó w Łodzi) oraz *Whisper in my eyes* w reż. Małgorzaty Haduch. Tańczyła również w projekcie edukacyjnym *Oratorium Dance Project* w choreografii Roberta Haydena, organizowanym przez Teatr CHOREA w Łodzi oraz w projektach performatywnych w ramach Ekologii Miejskich w Muzeum Sztuki w Łodzi. Tancerka w filmie Konrada Smoleńskiego oraz w choreografii Noi Shadur, realizowanym w ramach

wystawy *Obecność/Brak/Ślady* w Muzeum Historii Żydów Polskich POLIN w Warszawie. Zrealizowała projekt *Sala Widzeń Ruchowych* (2014) Grupy RozRuch we współpracy z Emilią Kubik i Kamilą Kosecką oraz spektakl *Przyrzecze* wraz z Karoliną Adamczyk i Agatą Skwarczyńską w Teatrze Polskim im. Hieronima Konieczki w Bydgoszczy.

W latach 2007-2009 tancerka Grupy RozRuch, zajmującej się improwizacją i działaniami performatywnymi. Od 2009 roku tancerka Pracowni Fizycznej prowadzonej przez Jacka Owczarka. Brała udział w spektaklach wystawianych na międzynarodowych festiwalach tańca, m.in. *Meandrująca rzeka, a3, Re:akcje i Ryzografie* w chor. Jacka Owczarka oraz w projektach realizowanych przez Pracownię Fizyczną (m.in. *Wszystko się rusza* w Teatrze Lalkowym Pinokio w Łodzi).

Autorka ruchu i choreografii w wielu spektaklach. Współpracowała z takimi reżyserami, jak: Marcin Wierchowski, Katarzyna Minkowska, Piotr Ratajczak, Marek Zákostelecký, Jakub Krofta, Łukasz Gajdzis, Paweł Łysak, Paweł Wodziński, Agnieszka Mielcarek, Daria Kopiec, Jan Klata czy Mateusz Bednarkiewicz. Pracowała m.in. dla Teatru Polskiego im. Hieronima Konieczki w Bydgoszczy, Teatru Guliwer w Warszawie, Teatru Dramatycznego oraz Teatru na Woli w Warszawie, Teatru im. Aleksandra Fredry w Gnieźnie, Teatru Lalkowego „Buratino” w Bydgoszczy, Teatru im. Stefana Jaracza w Łodzi, Opery Novej w Bydgoszczy, Teatru Lalki i Aktora „Kubuś” w Kielcach, Teatru Lalka w Warszawie oraz Wrocławskiego Teatru Lalek.

Aldona Krasucka

Pedagog wokalny, pianistka. Wykładowca emisji i impostacji głosu na kierunku Aktorstwo w Akademii Teatralnej im. Aleksandra Zelwerowicza w Warszawie. Współpracuje z wieloma teatrami warszawskimi, przygotowując aktorów do zadań wokalnych. Do jej ostatnich realizacji należą: *Rechnitz. Opera – Anioł Zagłady* w reż. Katarzyny Kalwat w TR Warszawa (2018), *Przystojniaczek* w reż. Andrzeja Nejmana w Teatrze Kwadrat im. Edwarda Dziewońskiego (2019) oraz *Uciechy staropolskie* w reż. Jarosława Kiliana w Teatrze Collegium Nobilium (2019).

W przeszłości – wieloletni korepetytor solistów operowych. Jako pianistka przez 25 lat towarzyszyła Marianowi Opani w jego recitalu *Moje fascynacje*. Od 1994 roku współpracuje z Laboratorium Psychoedukacji w Warszawie, łącząc pracę nad głosem z elementami psychoterapii.

Aktualnie występuje – jako pianistka i kierownik muzyczny – w koncercie piosenek Wojciecha Młynarskiego *Piosenka to forma magiczna* w reż. Magdaleny Smalary, prowadzi warsztaty i szkolenia głosowe dla ludzi różnych zawodów oraz wykłady w dwóch warszawskich uczelniach: Akademii Teatralnej i Uniwersytecie SWPS.

Cwaniary są jej siódmą realizacją w teatrach Fundacji Krystyny Jandy Na Rzecz Kultury. Wcześniej współpracowała przy spektaklach: *Boska!* w reż. Andrzeja Domalika (2007), *Dancing* w reż. Jarosława Stańka (2008), *Bagdad Café* w reż. Krystyny Jandy (2009) – w Teatrze Polonia oraz *Wassa Żelaznowa* w reż. Waldemara Raźniaka (2010), *The Rocky Horror Show* w reż. Tomasza Dutkiewicza (2011) i *Czas nas uczy pogody* w reż. Krzysztofa Materny (2012) – w Och-Teatrze.

Wiktoria Grzybowska

Absolwentka wydziału scenografii warszawskiej Akademii Sztuk Pięknych, gdzie w 2019 roku obroniła dyplom licencjacki w Pracowni Projektowania Kostiumu. Studiowała filozofię na Uniwersytecie Warszawskim. Debiutowała w 2019 roku spektaklem Teatru Lalka w Warszawie *Piaskowy Wilk* w reż. Julii Szmyt.

Współpracowała z Teatrem Nowym Proxima w Krakowie, Szkołą Aktorską Machulskich, studentami Akademii Teatralnej, Warszawskiej Szkoły Filmowej oraz wydziału Radia i Telewizji Uniwersytetu Śląskiego.

Małgorzata Domańska

Kostiumograf, scenograf i fotograf. Jest autorką kostiumów do filmów, m.in. *Głosy* w reż. Janusza Kijowskiego, *Pusta klatka* w reż. Leszka Barona, *Dyskoteka* w reż. Roberta Rewińskiego, *Przez dotyk* w reż. Magdaleny Łazarkiewicz czy *Droga powrotna* w reż. Jerzego Kaszubowskiego. Współpracowała przy realizacji kostiumów m.in. do *Wielkiego Szu* w reż. Sylwestra Chęcińskiego, *Odwetu* w reż. Tomasza Żygadły, *Lubię nietoperze* w reż. Grzegorza Warchoła, *Oskara* w reż. Marka Piwowskiego, a także dwóch Teatrów Telewizji: *I Bogu dzięki* oraz *Rozmowy z moją matką*. Jest też autorką fotosów z planów seriali telewizyjnych: *Męskie-żeńskie* w reż. Krystyny Jandy oraz miniatur Joanny Szczepkowskiej *Garderoba damska*. Przygotowała scenografię do *Małżeństwa Marii Kowalskiej* w Teatrze Współczesnym we Wrocławiu w reż. Macieja Domańskiego, gdzie współpracowała także przy *Trwa jeszcze bal* w reż. Bohdana Urbankowskiego i *Pannie Tutli-Putli* w reż. Grzegorza Warchoła.

W Teatrze Polonia i Och-Teatrze, z którymi związana jest od początku istnienia,

zrealizowała kostiumy m.in. do spektakli w reżyserii Krystyny Jandy: *Lament na Placu Konstytucji*, *Seks dla opornych*, *Związek otwarty*, *Lekcje stepowania*, *Przedstawienie świąteczne w szpitalu św. Andrzeja*. Współpracowała także przy spektaklach *Zaświaty, czyli czy pies ma duszę?* w reż. Marii Seweryn, *Pod mocnym aniołem* w reż. Magdy Umer czy *Kobieta z widokiem na taras* w reż. Stanisława Tyma. Scenografię i kostiumy przygotowała m.in. do spektakli *Kantata na cztery skrzydła* w reż. Grzegorza Warchoła, *Biała bluzka* w reż. Magdy Umer, *Kontrakt* w reż. Krystyny Jandy, *Alicja ♥ Alicja* w reż. Marii Seweryn, *Pierwsza Dama* w reż. Grzegorza Warchoła, *Romanca* w reż. Wojciecha Malajkata czy też *Nos* w reż. Janusza Wiśniewskiego. Jest autorką scenografii do spektakli *Ich czworo* w reż. Jerzego Stuhra, *Jekyll/Hyde* w reż. Jakuba Porcari, *Porozmawiajmy po niemiecku* w reż. Łukasza Kosa, *Winnego* w reż. Stanisława Brejdyganta. Jako asystent scenografa współtworzyła ponad 100 przedstawień.

PATRON MEDIALNY SPEKTAKLU

Pierwsze
Radio
Informacyjne

Magdalena Kłosińska

Z Fundacją Krystyny Jandy Na Rzecz Kultury związana od samego początku. Zaczynała w Teatrze Polonia przy pracy nad spektaklem *Stefcia Ćwiek w szponach życia* w reż. Krystyny Jandy. Była inspicjentką i asystentką reżyserów wielu przedstawień zarówno w Teatrze Polonia, m.in. *Wątpliwość* Johna Patricka Shanleya w reż. Piotra Cieplaka, *Ojciec polski* Michała Walczaka, *Miłość ci wszystko wybaczy* Przemysława Wojcieszka, *Piękny nieczuły* Jeana Cocteau w reż. Edwarda Woźtaszka, *Klaps! 50 twarzy Greya* w reż. Johna Weisgerbera, *Alicja po drugiej stronie lustra* Lewisa Carrolla w reż. Przemysława Jaszczaka (z grupą PAPAHEMA), *Krzesła*

Eugène'a Ionesco w reż. Piotra Cieplaka, *Policja. Noc zatracenia* Sławomira Mrożka i Andrzeja Saramonowicza w reż. Andrzeja Saramonowicza, jak i w Och-Teatrze, m.in. *Aaa zatrudnimy clowna* Mateia Visneca w reż. Marcina Hycnara, *Wąsy* i *Miss HIV* Macieja Kowalewskiego, *Mayday* i *Mayday 2* Raya Cooneya w reż. Krystyny Jandy oraz w Och-Cafe: *Pierwsza Dama* M. Kilburg Reedy w reż. Grzegorza Warchoła, *Romanca* Jacka Chmielnika w reż. Wojciecha Malajkata.

Uwielbia chodzić po górach, interesuje się historią himalaizmu, kosmologią i metafizyką. Z pasji jest masażystką.

//.

PRZED W /AN/ TRAKCIE NAD

zawsze blisko sztuki // amaristo.pl

Agencja Cateringowa / Bufet Teatru Polonia /
Galeria Przy Teatrze / Instytut Cafe & Bar / Och Cafe //

NOWOŚĆ! ZŁOTY NOŚNIK 24K

JANDA
bądź prawdziwa...

*Jak działa krem z dawką naturalnego kolagenu
oraz jego rekonstruktorem dostarczanym skórze
na złotym nośniku?*

Sprawdź sama!

NICZEGO NIE OBIECUJEMY.
Deklarujemy tylko to, co jest wymierne.
Realne do uzyskania. Po prostu.

PRAWDZIWE PIĘKNO

Wiemy, że siła piękna może przetożyć się na siłę do doskonałości. Siebie, świata, życia.
Obietnice ponad miarę? Jesteśmy od nich daleko. Możesz być pewna, że ten krem
odmieni Twoją skórę.

Dostępne wyłącznie w drogeriach **ROSSMANN** oraz na www.janda.pl

TOWARZYSTWO PRZYJACIÓŁ
TEATRU POLONIA I OCH-TEATRU

Szanowni Państwo,

zwracamy się z propozycją dołączenia do Towarzystwa Przyjaciół Teatru Polonia i Och-Teatru, które powołaliśmy jesienią 2014 roku przy naszej Fundacji. Jego celem jest stworzenie nowej w Polsce tradycji współfinansowania przedsięwzięć artystycznych teatrów przez indywidualnych odbiorców.

Czerpiąc inspirację z popularnych za granicą wzorców, proponujemy Państwu wejście do grona Widzów, którzy wspierają teatr finansowo, tym samym stając się nie tylko entuzjastami sztuki, ale i jej mecenasami.

Przygotowaliśmy trzy modele wspierania Teatru Polonia i Och-Teatru, na każdym poziomie oferując rozmaite korzyści, od zniżek na bilety po zaproszenia na premiery i wsparcie indywidualnego opiekuna. Zapraszamy do zostania naszym Sympatykiem, Darczyńcą lub Mecenasem. Każdy z tych modeli związany jest z roczną opłatą, która przyczyni się do powstania kolejnych produkcji w naszych teatrach.

Serdecznie witamy w gronie Mecenasów: Panią Annę Stopkę, Panią Monikę Sjöholm, Państwa dr Ludmillę i dr. Michaela Bielickich, Państwa Renatę i Rafała Osieckich, Państwa Edytę Kurpiel-Placek i Adama Placka oraz Państwa Martynę i Grzegorza Daniłowiczów.

Dziękujemy Państwu za okazane wsparcie.

Jeżeli byliby Państwo zainteresowani szczegółami oraz sposobem dołączenia do Towarzystwa Przyjaciół, prosimy o kontakt drogą telefoniczną pod numerem +48 660 582 777 lub drogą mailową: towarzystwo@teatrpolonia.pl.

Twórzmy razem teatr, dla siebie i dla innych.

Z wyrazami szacunku,
Zespół Fundacji Krystyny Jandy Na Rzecz Kultury

Premiery w 2020 roku dofinansowane przez:

Doradca prawny teatrów:

Partner premier:

A//.ARISTO

Mecenas technologiczny teatrów:

Patroni medialni:

URODA

GAZETA wyborcza

co jest grane24

GAZETA.PL

wyborcza.pl WARSZAWA

Wsparcie promocyjne:

interia

prokomtel sieć telekomunikacyjne

Drukarnia w Oficy

Projekt graficzny:

progressivo

Zdjęcia: **Robert Jaworski**

Projekt plakatu: **Magda Kuc**

Scenografię wykonano w pracowni **Bartłomieja Kłoska**.

Kasa i foyer teatru są wynajmowane od **m.st. Warszawy – Dzielnicy Śródmieście**.

PREZES FUNDACJI

Krystyna Janda

CZŁONKOWIE RADY FUNDACJI

Marcin Gędziorowski, Janusz Jaworski, Magda Umer, Cezary Żak

DYREKTOR FUNDACJI KRYSZTYNY JANDY NA RZECZ KULTURY

Alicja Przerazińska

KONTROLER FINANSOWY

Aleksander Szafranski

SPECJALISTKA DS. KSIĘGOWO-PLACOWYCH

Barbara Łotocka

ORGANIZACJA PRACY TEATRÓW

Barbara Bogucka, Maciej Łysakowski

ASYSTENT KRYSZTYNY JANDY

Maciej Łysakowski

KOORDYNACJA PRACY ARTYSTYCZNEJ

Adam Kasjaniuk, Jolanta Bielasta

KOMUNIKACJA, PR I MARKETING

Klaudyna Desperat, Agnieszka Kubaś

IMPRESARIAT

Iwona Gradkowska-Kosmala, Jolanta Bielasta

WYNAJMY

Anna Janda

BIURO OBSŁUGI WIDZA

Aleksandra Walasiak, Tomasz Harlejczyk

KASA BILETOWA

Aleksandra Walasiak, Piotr Bajcar, Mirosław Gajkowski, Tomasz Harlejczyk, Cezary Margiela, Tomasz Płacheta

PRODUCENCI WYKONAWCZY/INSPICJENCI

Klaudia Błazik, Magdalena Kłosińska, Ewa Ratkowska, Jan Malawski, Rafał Rossa

KIEROWNICY TECHNICZNI

Małgorzata Domańska (scenografia i kostiumy), p.o. Waldemar Zatorski (światło i dźwięk), Tomasz Rusek (scena)

OŚWIETLENIE, AKUSTYKA I MULTIMEDIA

Tatiana Czabańska, Michał Cacko, Radosław Grabski, Paweł Nowicki, Rafał Piotrowski, Michał Tatar, Waldemar Zatorski

OBSŁUGA SCENY

Piotr Bajcar, Jan Cudak, Łukasz Figa, Tomasz Przesiępny, Rafał Rossa, Tomasz Rusek, Piotr Zwolak

FRYZJERZY/CHARAKTERYZATORZY

Anna Czerwińska, Katarzyna Marciniak, Agnieszka Rębecka, Wioletta Saliwon, Zuzanna Szostek, Hubert Grabowski

GARDEROBIANE

Wiesława Kamińska, Ewa Klimaszewska, Maria Pińkowska, Anna Sokołowska

Dane teleadresowe

Teatr Polonia

ul. Marszałkowska 56
00-545 Warszawa
tel. 22 622 21 32

Och-Teatr

ul. Grójecka 65
02-094 Warszawa
tel. 22 589 52 00

Kasy biletowe czynne: pon.-sob.
od godz. 10:00, niedz. od godz. 12:00
do rozpoczęcia przedstawień.

bilety@teatrpolonia.pl oraz online
www.teatrpolonia.pl
bilety@ochteatr.com.pl oraz online
www.ochteatr.com.pl

TEATR POLONIA